

Balázs F. Attila
újrifestett rácsok

szórd szét
oszd meg a morzsákat

adj kenyeret és halat
az éhes gyülevészhadnak

hazug ígéreteket
ördögi képernyőkön
és csábos plakátokon

szórj hamis ezüstpénzeket
hadd tülekedjenek
egymást taposva
vicsorogva
egymást marva

gyakorold be a gesztusokat
hangoztass szlogeneket
míg tekintetük mint bogáncs
tapad rád
vakon követnek majd mint a
megváltót

és szabadnak érzik magukat
az újrifestett rácsok mögött

szél lapozza

a padon felejtett naplót
a szél lapozza
a város zaja elnyomja
a hangot
sosem fogod megtudni
sírás volt az
vagy nevetés

és akkor megfordultam

menet közben szeretted,
öltél és öleltél

tenyérszíni foltot leheltél
a befagyott ablakra

bőrödön varasodnak
a simogatások
meg nem született testvéred
életét
próbálsz kitalálni

elképzelem: mosolyogsz
grimaszt próbálgatsz
mielőtt megfordulok

a játék

folyton ismételni
amíg a játék véget ér
de a játék sosem ér véget
és nem lehet megismételni
semmit
az utolsó ítélet
a kártyák újraosztása lesz
gyakorold az esést
az egyensúlyát veszített
nyeregből
a fájdalmat csak utólag érzed